

og i sidste Instans vilde disse Udgifter blive paalignet Konsumenterne i Form af højere Kødpriser. Og naar man alligevel ikke faar bedre sanitære Forhold, tror jeg, det vil være en Politik, som absolut ikke har Sangbund i Befolkningen. Jeg tror ogsaa, at Tingets ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at Befolkningens Krav maa gaa forud for de Krav, der stilles af en meget lille Klike indenfor Dyrlægstanden, nogle bykommunale Repræsentanter og enkelte Slagtere, for hvem Drivfjederen har været dels Misforstaaelser og snævre, særprægede Standsinteresser og dels ensidige, bykommunale og personlige, økonomiske Interesser. Det er til Røster fra disse Kanter, den højtærede Minister har laant Øre.

I sin Fremsættelsestale sagde den højtærede Minister, at vi har 3 Kategorier af Kødkontrol. Dette er kun delvis rigtigt; Ministeren maa holde sig til de Former for Kødkontrol, for hvilke der er en Lovgivningsbasis, og gør han det, kommer han kun til 2 Former; den Form, som fastslaas i Lovens § 1, og den, der fastslaas i Lovens § 2. Indenfor Fagkredse taler man om § 1-Kommuner og § 2-Kommuner, og jeg vil tillade mig at benytte disse Betegnelser i det følgende. Den tredje Kategori, som den højtærede Minister omtalte, ved hvilken der finder en Syning Sted af Kødet efter Slagtingen, men ingen Syning af de levende Dyr, hviler alene paa kommunale Vedtægter, og den paagældende Kontrol gælder kun for vedkommende Kommune; det er en Form for Kontrol, som slet ikke omtales i den gældende Lov. Ministeren omtalte ogsaa en fjerde Form for Kontrol, en Kontrol, der er af fuldstændig privat Karakter, idet den alene hviler paa en som oftest mundtlig Aftale mellem Dyr lægen og Slagteren. I sin Omtale af dette Forhold gør Ministeren sig for øvrigt skyldig i en Misforstaaelse, idet han i sin Fremsættelsestale, Sp. 5009, siger, hvad jeg med Formandens Tilladelse vil citere: „Endvidere er der ikke saa faa Kommuner endnu, hvor man slet ikke har indført nogen Kødkontrol, men i mange af disse Kommuner har de private Slagtere ment, at det vilde være til Fordel baade for Befolkningen og maaske ogsaa for dem selv, at der blev indført en Kødkontrol med det Kød, de sælger til Befolkningen“ — nu kommer jeg til det, hvori Ministeren har absolut Uret —, „og de har derfor antaget en af Landbrugsministeriet godkendt Dyr læge“. Dette sidste er urigtigt. Det er et Ministeriet fuldkommen uvedkommende Forhold. Jeg tror derfor ogsaa, vi skal holde denne Form for

Kødkontrol udenfor Diskussionen her, saa meget mere som Ministeren i det foreliggende Lovforslag slet ikke rører ved denne Form, som ogsaa fremtidig, selv om dette Lovforslag blev vedtaget, vilde kunne vedblive. Naar jeg nu tilføjer, at jeg i Realiteten er enig med den højtærede Minister i de kritiske Bemærkninger, han fremsætter om den Form for Kontrol, vil den højtærede Minister forstaa, at det ikke er for at unddrage mig en Diskussion om denne specielle Side af Kødkontrollen, at jeg henstiller, at vi lader Diskussionen om dette Spørgsmaal ligge, men fordi det ikke vedkommer den Sag, vi her behandler, og jeg skulde mene, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at det, der er Sagens Kærne, er Forholdet mellem § 1-Kommuner og § 2-Kommuner, og jeg vil selvfølgelig vægre mig ved at tro, at Ministeren som Forsvar for § 1-Kommuner vil søge at plumre Vandet for § 2-Kommunerne ved at tale saa meget om en Kontrolform, som er disse Kommuner fuldstændig uvedkommende.

Det, man nu vil søge gennemført, er at forringe Mulighederne for § 2-Kommunerne til Fordel for § 1-Kommunerne, og da der, som jeg skal søge at paavise, ikke er nogen saglig Begrundelse herfor, maa jeg beklage ikke at kunne være den højtærede Minister behjælpelig med at gennemføre Lovforslaget. Om der muligvis skulde være et Par enkelte Ændringer, der kunde ønskes gennemført, uden at den nugældende Lovs Princip bliver forrykket, skal jeg paa det nuværende Tidspunkt lade være usagt, det kan vi jo tale om i Udvalget.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at der er to Ting, man maa tage i Betragtning, naar man skal bedømme en Kontrol af denne Art. Den første er: Kontrolørens Kvalifikationer og den anden: Slagtelokalernes Indretning. Hvad det første angaar, ønsker jeg fastslaaet, at der paa Veterinærhøjskolen ikke findes en speciel Uddannelse i Kødkontrol. Uddannelsen er og har netop fra Aarene før 1911, hvorfra den nuværende Lov skriver sig, været god, idet Faget Kødkontrol nogle Aar før blev Eksamensfag. Og de Betæneligheder, som den højtærede Minister nu nærer med Hensyn til Dyr lægenes Kvalifikationer i § 2-Kommunerne, og som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Simonsen, trak meget stærkt frem, havde muligt været paa deres Plads i 1911, fordi der paa det Tidspunkt ikke var saa stort et Dyr lægemateriale, der var kvalificeret til at røgte Opgaven i § 2-Kommunerne. Det var da ogsaa derfor, at det de første